

Στήνεται καὶ κρατεῖται τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς; 14 ὁ
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' σελ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

ἡμερολόγιον τῆς ἐκκλησίας τῶν ἑθνιστῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν

Κυριακὴ 12 Ὀκτωβρίου 1959 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΔ'. Ἀριθ. 323 Τιμὴ ἑτέρου Δρχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Σ.
Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Ἀθήναι

Διευθύνεται ἐπὶ ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος Δρχ. 15.— Ἐτησίᾳ Δρχ. 50
Ἐξαετηρικοῦ: Ἐξάμ. Δολ. 2.— Ἐτησίᾳ Δολ. 4

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ;

Εἰς ὅλους εἶναι γνωστὴ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις τῆς ἐποχῆς μας. Παρ' ὅλην τὴν ἐπιφανειακὴν ἀνθισιν (Κατηχ. Σχολεῖα, θρησκευτικοὶ σύλλογοι, Θεολογικαὶ Σχολαί, περιοδικὰ κτλ.) ἐν τούτοις βαθυτάτῃ καὶ ἀθεράπτευστος κρίσις ὑπάρχει. Διὰ τὰ ἀρκεσθώμεν εἰς πρόσφατον γεγονὸς ὁλόκληρος ἡ ποιμαίνουσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐν ὁλομελείᾳ συνελθοῦσα δὲν δύναται νὰ ἀποφασίσῃ τὰ βέλτεστα καὶ σωτήρια διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἀναγέννησιν, ἀλλ' ἐκδραπνύεται εἰς φιλολογικὰς συζητήσεις, ἡσέως σοβαρότητος, ὥστε αὐτὰ νὰ ἀποτελοῦν ἀντικείμενον καυστικῶν δημοσιογραφικῶν σχολίων. Ἐὰν δὲ δὲν ὑπῆρχε ὁ παράγων τῆς Κυβερνητικῆς πιέσεως διὰ τὴν ὁπωσδήποτε τακτοποιήσιν βασικῶν ἐκκρεμοτήτων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, ἀσφαλῶς οἱ Σεβασμιώτατοι θὰ ἔρεγχον μακαρίως ἐπὶ τῶν μαλθακῶν ἀνακλιντῶν τῆς κοσμικῆς τῶν ἀνέσεως καὶ θὰ ἀνεφώνουν μὲ ἡμινυστάκτους ὀφθαλμοὺς εἰς πάντα ὄχλουντα ζηλωτὴν τῆς πίστεως ἕως αὐρίου τὰ σπουδαῖα.

Ἀλλὰ καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος μας ἡ κατάστασις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς κατατηρηθείσης εἰς ἀνίθινα σχήματα καὶ περιοχάς, δὲν παρουσιάζει εἰκόνα εὐχάριστον.

Αὕτη αὕτη ἡ κορυφὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, διοικεῖται ὑφ' ἐνὸς προτεσταντιζόντος διπλωμάτου, μηδεμίαν ἰδέαν ἔχοντος τῆς ἐκ τῆς θέσεώς του εὐθύνης καὶ ἐξαντλουμένου εἰς φιλόφρονα μειδιάματα πρὸς τοὺς ἐπισκέπτας τοῦ Φαναρίου.

Ἀποκαρδίσωσιν καὶ μελαγχολίαν θὰ ἀποκο-

μίσῃ τις ἐκ τῆς ἐπισκέψεως εἰς ὅλας τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας καὶ Πατριαρχεῖα, τῶν ὁποίων ἡ βαρυτάτη ἐνοχὴ συνίσταται εἰς τὴν ἀπροθυμίαν νὰ προωθήσωσιν τὴν ἀγίαν ὑπόθεσιν τῆς συγκλήσεως μιᾶς Πανορθοδόξου Συνόδου ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς καὶ τύποις ἐνότητος τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς ἐπιλύσεως πολλῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων, ἐν οἷς προέχει τὸ ἡμερολογιακόν!

Διαπιστοῦντες αὐτὰ δὲν ἀποδυσρόμεθα τὴν καταστροφὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιβίωσις δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην δραστηριότητα καὶ ἀγιότητα (ἀλλοίμονον! θὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἐκλείψῃ), ἀλλ' ἀπλῶς διαπιστοῦμεν τὸ κλίμα τῆς ἐποχῆς, τὸ ἐκκλησιαστικὸν κλίμα!

Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ κλίμα κινούμεθα καὶ ἡμεῖς. Κλίμα ἀδιαφορίας, κλίμα διακρινόμενον διὰ τὴν πρὸς τὸν νῦν αἰῶνα ἀγάπην, κλίμα ξένον πρὸς τὸν ἅγιον ἀποστολικὸν ἐνθουσιασμόν τῶν πρώτων αἰώνων, κλίμα ἔχον τὰ γνωρίσματα εὐτελοῦς ἐμπορικῆς συναλλαγῆς καὶ ὄχι ἀγίας ἀποστολῆς!

Καὶ ἐὰν μὲν πρόκειται νὰ ἐγκλιματισθώμεν, δηλαδὴ νὰ σκεπτώμεθα καὶ νὰ ἐνεργώμεν, ὅπως τὸ κλίμα τῆς ἐποχῆς μας, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ὑπάρχωμεν ὡς ἰδιαιτέρα κίνησις!

Ἐὰν ὅμως ἔχωμεν τὴν φιλοδοξίαν νὰ παραμείνωμεν ζηλωταί, ἀδιάφθοροι, ξένοι πρὸς τὴν συμβατικότητα τοῦ αἰῶνος μας, αὐστηροὶ τιμῇ τῶν ἐκτροπῶν καὶ τῆς προδοσίας, θαυμάσται καὶ λάτρεται τῆς Ὀρθοδοξίας, φορεῖς τοῦ ὁγίου συντηρητικοῦ πνεύματος, ὅπερ ἐπνευσεν

ἐκ τοῦ ὑπερώου τῆς Ἀγίας Πεντηκοστῆς, τότε θὰ πρέπει νὰ τὸ πάρωμεν «χαμπάρι» ὅτι θὰ μείνωμεν μόνοι, θὰ καταστῶμεν θέατρον, τροφὴ τῶν σκωμμάτων καὶ τῆς φαιδρότητος τῆς ἐποχῆς μας! «Περικαθάσματα καὶ πάντων περιτρίμμα».

Καὶ πρὸ παντὸς δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀναμένωμεν κατανόησιν καὶ συμπαραστάσιν ἀπὸ τοὺς μεγαλοσχήμους καὶ ἰσχυροὺς, ἀπὸ τοὺς ἔχοντας μόνον μόρφωσιν εὐσεβείας!

Μόνοι εἰς τὸν Γολγοθᾶν τῆς ἀποστολῆς μας!

Ἡ ὑπὸ τὸν λευκαθέντα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀγῶνος πατέρα Ἀκάκιον Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ, φιλοτίμως καὶ ἀξιεπαίνως ἔκρουσε πολλῶν θύρας! Ἐργάζεται! Ἀπευθύνεται εἰς τοὺς ἐκπροσώπους τῆς κοσμικῆς Ἐξουσίας, ἐπισκέπτεται Πατριάρχας, συντάσσει ὑπομνήματα, θέτει τὰς ἀπαιτήσεις μας κατὰ τρόπον ἀψογον κανονικῶς καὶ νομικῶς, δὲν φεῖδεται κόπων καὶ δαπανῶν διὰ τὴν προβολὴν τοῦ ζητήματος ἡμῶν καὶ τὸν ἐπηρεασμὸν τῶν ἀρμοδίων!

Εἰσπράττει ὅμως παρ' αὐτῶν μεγαλοψύχως «θὰ δοῦμε», «περιμένετε λιγάκι», «ναὶ μὲν, ἀλλὰ δέ», «τί θὰ πῇ ἡ κρατοῦσα Ἐκκλησία», «ἔχετε δίκαιον, ἀλλά,....».

Διατί!

Διότι εἶναι τοιοῦτον τὸ κλίμα!

Καὶ τί πρέπει νὰ γίνη;

ΜΟΝΟΝ ΑΓΩΝ!

Τέκνον τοῦ ΑΓΩΝΟΣ εἶναι ἡ ΝΙΚΗ καὶ καρπὸς τῶν ἀγῶν προσπαθειῶν ὁ Θρίαμβος!

Ἀλλὰ ὁ ἀγὼν ἀπαιτεῖ ἀγωνιστάς.

Ἰουδαί, Ἀναναί καὶ Σαπφείραι, ἔμποροι εὐσεβείας, φαρισαῖοι, ἡθοποιοί, μεμφίμοιροι καὶ τυχοδιώκται, ὑστερόβουλοι καὶ συκοφάνται δὲν δύνανται νὰ ἀνήκουν εἰς τὴν τιμίαν φάλαγγα τῶν ἀγωνιστῶν εἴτε ράσο φοροῦν, εἴτε κοσμικὸν λαίμοδετόν!

Ὁ ἀγὼν διὰ νὰ εἶναι ἄξιος τοῦ ἀγωνιστικοῦ του μεγαλείου καὶ ἐπομένως δόναμις καὶ παράγων, πρέπει νὰ ἔχῃ καταπληκτικὴν ὁμοιότητα μὲ τὴν ἀγνήν ἀποστολικὴν περίοδον, νὰ ἐμπλουτισθῇ μὲ τὸ ζῆλον τοῦ 1924, νὰ ζωογονηθῇ μὲ τὸ δέσφονον τῆς ὁμοφροκκλησίας!

Καὶ τότε ἀσφαλῶς δὲν θὰ μᾶς μολόνη τὸ κλίμα τοῦ αἰῶνος! ἀσφαλῶς θὰ τὸ ἐξυγιάνωμεν. Αὐτὸ θὰ γίνη!

Ὁ Ἀγὼν τῶν Χριστιανῶν εἰς ἄλλας ἐποχάς. Παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

ΤΟ ΧΑΡΑΤΣΙ

Νεκταρίου Τέρπου

Ὁ Νεκτάριος Τέρπος ὑπῆρξεν μοναχὸς κατὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα ἀλλὰ ἡρωϊκὸς πόλεμος τῆς ἐθνικῆς καὶ χριστιανικῆς πίστεως κατὰ τὰ κρίσιμα ἔτη τῶν ἀρχῶν τοῦ 18ου αἰῶνος.

Ὁ ἀγὼν του εἰς τὰς προφυλακὰς τοῦ ἑλληνικοῦ τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ἡπείρου ἐστερέωσε τὸ Ὁρθόδοξον χριστιανικὸν φρόνημα καὶ ἔχυσεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ραγιαδῶν τὸ βάλαμον τῆς παρηγορίας καὶ τὸ μῖσος ἐναντίον τῆς τουρκικῆς καὶ λατινικῆς τυραννίας. Εἰς τὸ κατωτέρω ἀπόσπασμα τοῦ λόγου του ἡμπορεῖ ὁ χριστιανὸς νὰ ἴδῃ τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἀντίστασιν τῆς πίστεως κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ὅπου ἡ ζωὴ τοῦ ραγιαῖ ἦτο τὸ τελευταῖον πράγμα, ποὺ ἐλογαριάζετο,...

Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Νὰ καταλάβῃ ὅτι σήμερον πολὺ περισσότερο πρέπει νὰ ἀγωνισθῇ ἐναντίον παντὸς ἀλλοθρήσκου δελεασμοῦ ἢ ἐκβιασμοῦ.

«Καὶ διὰ τοῦτο σὺ παραγγέλω καὶ ἐγὼ νὰ μὴ χωρισθῇ τινὰς ἀπὸ τὴν ἁγίαν πίστιν καὶ καθολικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ διὰ ὀλίγο δόσιμον τοῦ χαρτιστοῦ, παρὰ ἅς κυβερνηθῇ ὁ καθ' ἑνας ὡς χριστιανὸς μὲ ὅ,τι τρόπον ἡμπορεῖ. Κοπέλι καὶ δουλευτὴς ἅς γίνῃ καὶ τοῦρκος νὰ μὴ γένῃ».

Τὸ λοιπὸν ἐγὼ νὰ σοῦ δείξω μία τέχνη νὰ ἐβγάλης τὸ χαράτσι σου ἐν εὐκολίᾳ καὶ νὰ μὴν γίνῃς τοῦρκος καὶ ἀποστάτης τοῦ Θεοῦ· πρῶτον δούλευε περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἦσουν συνηθισμένος καὶ τὸ δεῦτερον κρατήσου ἀπὸ φαγητὰ καὶ ποτὰ. Καὶ ἂν μελετᾷς ν' ἀγοράζῃς μία ὀκτὼ ὀψάριον ἢ κρέας ἢ κρασί ἢ λάδι, μισὴ μόνον νὰ πάρῃς διὰ τὸ καλὸν σου τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Καὶ ἡ σκούφια σου νὰ εἶναι κοντότερη, τὸ ταγάρι σου ἅς εἶναι βαμβακερένιον ἢ καὶ λούρινο. Καὶ ὅχι μονάχα λούρινο ταγάρι καὶ κοντὴ σκούφια νὰ βαστάς ἀλλὰ καὶ μὲ ἓνα βοῦλο νὰ ζώνῃσαι καὶ τοῦρκος νὰ μὴ γένῃσαι.

«Ὅσαι αὐτοῖς ὅτι ἀπεπλήθησαν ἀπ' ἐμοῦ ἡ κατελάλησαν κατ' ἐμοῦ ψευδῆ». «Ὡ πῶς ἔχετε νὰ κάμετε ταλαίπωροι καὶ ἀρνηταὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἀλλοίμονο εἰς αὐτὰς τὰς μαννάδες ὅπου ἐγέννησαν τέτοιαις λογῆς τέκνα. Κάλλιο νὰ εἶχαν γεννήσῃ φίδια παρὰ τέτοια τέκνα νὰ παραδωθοῦν τοῦ διαβόλου καὶ ἀρνηταὶ τῆς ἀμωμήτου πίστεως τοῦ Χριστοῦ. Ποῦ εἶναι κάποιες τρικατάραι καὶ πενταφορισμένες γυναῖκες καὶ λέγουσι, ὁ ἄνδρα μου γένου τοῦρκος διότι δὲν ἡμποροῦμε νὰ πλερώσωμε χαράτσι. Καὶ ἄλλες θεῖες καὶ ἀνεψιὲς τοῦ διαβόλου λέγουν. ὁ παιδιὰ μου, βάλετε ἀπὸ ἓνα ὄνομα τοῦρκικο διὰ νὰ μὴν πλερώσῃτε χαράτσι καὶ δὲν ἡμποροῦμε νὰ ζυμομαγερεύωμε διὰ τοὺς ἁγαρηνοὺς!

Ὅχι, ὅχι μὴν πλανᾶσαι διὰ δύο ἄσπρα τὴν ἡμέρα, ὁ θυγατέρα του Σατανᾶ. Διότι πολάζεσαι ἐσὺ καὶ τὰ παιδιὰ σου καὶ μὴν κάμνεται τοῦτο ἔτσι νὰ ἔχετε τὴν εὐχὴ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας.

(1725)

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΨΑΛΜΟΣ

Κυκλοφορεῖ εἰς φυλλάδια τῶν 24 σελίδων, ἡ ἐρμηνεία τοῦ Ν' ψαλμοῦ, συνταχθεῖσα ἀπὸ τοῦ Ὁσιολογιοπλάτου Μαναχοῦ κ. Ἀντωνίου Μουσάκα Ἀγιορείτου. Ἡ ἐκτύπωσις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ «Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου» καὶ τὸ προῖόν τῆς πωλήσεως διατίθεται ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν.

Ἐκαστον φυλλάδιον τιμᾶται δραχμὰς 3.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΕΙΣ

Τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα... παρηκολούθησε τὰς ἐργασίας τῆς Ἱεραρχίας! Ὅχι διότι ἔγιναν εἰς δημοσίας συνεδριάσεις, ἀλλὰ διότι, τὰ πάντα σχεδὸν ἐδημοσιεύθησαν. Δηλαδή τί ἐδημοσιεύθη;

Ἀπλούστατα οἱ καυγάδες! Ὡς καὶ αὕτῃ ἀκόμη ἡ λαϊκὴ προσφώνησις «ρέ» ἐκόσμησε τὸ ἀρχιερατικὸν λεξιλόγιον!

Βεβαίως δὲν ἀμφισβητοῦμεν τὴν εὐπρέπειαν, τὰς σοφὰς ὑποδείξεις καὶ τὴν σεμνὴν συμπεριφορὰν μερικῶν Σεβασμιωτῶν. Τὸ γεγονὸς δὲ μὴ αὐτὸ δὲν ἀνατρέπει τὴν κατάστασιν, ἡ ὁποία ἐκυριάρχησε εἰς τὸ σεπτὸν σῶμα.

Ζητεῖ τὸν λόγον ὁ Σεβασμιώτατος Ἐλευθερουπόλεως κ. Ἀμβρόσιος· ἐκφράζει τὴν λύπην του, διότι δὲν ὑπάρχει ἴχνος ἀδελφικῆς ἀγάπης μεταξὺ τῶν συνέδρων ἀρχιερέων, ὡς ἀπεδειχθῇ κατὰ τὰς μαχητικὰς συζητήσεις, ὅχι ἐπὶ θεμάτων πίστεως ἢ Ἐκκλησιαστικῆς δράσεως, ἀλλὰ ἐπὶ θεμάτων ἐντελῶς ὕλικῶν καὶ γηϊνῶν, τῶν ὁρίων δηλαδή τῶν ἐπισκοπῶν καὶ τὴν κατάργησιν ἢ μὴ τοῦ μεταθετοῦ.

—Τί λένε οἱ ἱεροὶ κανόνες, ἀδελφοί;

—Ἀφῆσε τοὺς κανόνες στὴν ἀκρὴ! Δὲν δυνάμεθα νὰ καταργήσωμεν τὸ μεταθετόν. Πῶς... θὰ δοκιμάζωμεν τὰ διοικητικὰ προσόντα τῶν νεωτέρων ἀρχιερέων;

Καὶ βέβαια πῶς νὰ καταργηθῇ τὸ μεταθετόν, ὅταν ἡ χηρεὶα μῆς ἐπισκοπῆς δημιουργῇ κύκλον συναλλαγῆς;

Σκεφθήκατε πόσοι ἐνδιαφέρονται διὰ μίαν κενὴν ἐπισκοπὴν;

Ἐκεῖνος, ποὺ θὰ μετατεθῇ ἐκ τῆς μικρότερας εἰς τὴν μεγαλυτέραν· ἐκεῖνος ποὺ θὰ καταλάβῃ τὴν κενουμένην μικροτέραν καὶ ἐκεῖνος ποὺ θὰ χειροτονηθῇ διὰ τὴν χηρεύουσαν μικρὴν ἐπισκοπὴν.

Δράσις εἶναι αὕτῃ!

Αὐτὰ ὅμως ὁ ἐπίσκοπος Ἐλευθερουπόλεως δὲν τὰ θεωρεῖ ἄξια τοῦ κύρους καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος! Διαμαρτύρεται, θρηνεῖ!

Οἱ ἐνοχλοῦμενοι τὸν διακόπτουν! Καὶ τότε ὁ εὐγενὴς καὶ λεπτὸς ἀπὸ χαρακτήρος Ἅγιος Χαλκίδος ἐπεμβαίνει καὶ ζητεῖ νὰ ὁλοκληρώσῃ τὸν λόγον ὁ ὁμιλητής.

Ἐπὶ τέλους τελείωσε! Δίδεται ἡ ἀπάντησις ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον. Ἐπαινεῖ τὸν ζῆλον του; Κάθε ἄλλο!

«Δὲν φταῖς ἐσὺ· φταίω ἐγὼ ποὺ σέ ἔκανα Μητροπολίτην! Οὐτε θὰ ξανασυγκαλέσω τὴν Ἱεραρχία»!

Βέβαια ὁ Ἅγιος Προκαθήμενος θέλει νὰ ἔχῃ τὸ κεφαλάκι τοῦ ἡσυχῶ καὶ νὰ κοιμᾶται χωρὶς ἐπιφύλακας.

Ἄλλο στιγμιότυπον!

Ὅμιλεῖ βαρέως ὁ βαρὺς Ἅγιος Αἰτῶλο-καρνανίας. Δυσανασχετεῖ, διὰ τὸ οἱ ἐν ἐγκολ-

πίῳ συνάδελφοι τοῦ ἐζήτησαν τὴν παρέμβασιν τοῦ Εἰσαγγελέως διὰ τὴν δημοσιότητα τῶν ἀποκρύφων λεπτομερειῶν τῆς συνεδριάσεως τῆς Ἱεραρχίας.

Τὸν διακόπτουν. Συνεχίζει· δὲν τὸν τρομάζει ἡ ἀντίστασις. Μερικοὶ Ἅγιοι ἀδελφοὶ ἀπειλοῦν ἀποχώρησιν!

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁλοκληρώνει! καὶ ὁ ἐπιλογὸς τοῦ πλήρης ἀγάπης «Γιὰ νὰ μὴ φύγετε ὅλοι Σας, φεύγω μόνος μου». Τὸν ἀκολουθεῖ πιστῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος. Εἶναι μία διέξοδος ἀπὸ τὸν πονοκέφαλον.

Ποῦ νὰ ἀπαριθμήσουμε ὅλα τὰ στιγμιότυπα! ἐπιλήψει ὁ χῶρος... διηγούμενους!

Ἀλλὰ νὰ τὰ πράγματα διορθώνωνται ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου!

Γράφει αἱ ἐργασίαι τῆς Ἱεραρχίας ἔληξαν «αἰσίως»! Μάλιστα! αὐτὸ τὸ «αἰσίως» τὰ λέγει ὅλα! Χαρακτηρίζει τὸν θόρυβον καὶ τὴν φασσαρίαν! τοὺς καυγάδες καὶ τὰς ἀντεγκλήσεις! Ἀλλὰ καὶ τὴν πληρότητα τῶν ἐργασιῶν. Οὐτε τὰ Διατάγματα τῆς Κυβερνήσεως συνεζήτησαν· οὐτε τὸ ἀμετάθετον καθιέρωσαν· οὐτε τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας ἐπεκύρωσαν, τοῦ ὁρίου τὴν μελέτην παρέπεμψαν εἰς ἐπιτροπὴν!!

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἐκφράζονται μὲ τὴν λέξιν «αἰσίως»!

Ἐκτὸς ἐὰν τὸ «αἰσίως» ἀναφέρεται εἰς τὸ γεγονὸς, ὅτι δὲν κατέφθασαν μέχρι τῆς αἰθούσης συνεδριάσεως ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία καὶ ὁ σταθμὸς πρώτων βοηθειῶν!

Παρ' ὅλην τὴν φαιδρὰν διάνθησιν τῆς περιγραφῆς λυπούμεθα βαθύτατα διὰ τὰ φαινόμενα αὐτά. Δὲν ἐπιχαίρομεν διὰ τὴν κατάπτωσιν, οὐτε διαπομπέουμεν. Ἡ τακτικὴ αὕτη ἀνήκει εἰς τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, ἥτις διακηρύσσει ἐπιφθόνως καὶ ἡδονικῶς «τρώγονται οἱ Παλαιημερολογῖται».

Τὰ γεγονότα ὅμως τώρα ἀπέδειξαν ποῖοι τρώγονται καὶ διατὶ τρώγονται!

Πάντως ὁμολογοῦμεν ἐν συνειδήσει, ὅτι δὲν χαίρομεθα δι' αὐτό!

Τὰ φαινόμενα αὐτά τὰ βλέπουν καὶ τὰ σχολιάζουν αἰρετικοί, μασόνοι, ἄθεοι, χίλιαστα! Καὶ μετὰ ἂντε νὰ τοὺς μιλήσῃς διὰ τὸ κύρος καὶ τὴν αἴγλην τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Λυπούμεθα, διότι τὰ φαινόμενα αὐτά προδίδουν ἑλλειψιν ἀποστολικότητος, ἀγιότητος, ἐσωτερικῆς ζωῆς τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας.

Λυπούμεθα, διότι διὰ τῶν φαινομένων αὐτῶν ἀτονεῖ ἡ σημασία τῆς Ἐκκλησίας, ὡς παράγοντος εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ ἰδιωτικὴν ζωὴν τοῦ τόπου.

Ἰδοὺ ποῦ ὁδηγεῖ ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων! Ἡ κατάσταση αὕτη πρέπει νὰ γεννήσῃ ἀνησυχίας εἰς ὅσους πονοῦν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Δὲν εἶναι ἐπὶ τέλους ἡ Ἐκκλησία φέουδον τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας. Εἶναι σῶμα Χριστοῦ μὲ

Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑ

Β'

Καὶ πολὺ φυσικά. Διότι εἶναι ποθεινότερη ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸν Θεὸν ἀπὸ τὸν Οὐρανόν. Ὁ Θεὸς δὲν ἐφόρεσε τὸ σῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἀλλὰ τὴν σάρκα τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ὁ οὐρανός, ὅχι διὰ τὸν οὐρανὸν ἢ Ἐκκλησίαν.

Τίποτε ἀπὸ ὅσα συνέβησαν νὰ μὴ μᾶς θορυβήσῃ. Αὐτὸ χαρίστε μου, πίστιν ἀμετάθετη. Δὲν εἶδατε τὸν Πέτρο νὰ περιπατᾷ ἐπάνω εἰς τὰ νερὰ καὶ ὕστερα ἀπὸ ὀλίγο δισταγμὸ νὰ βουλιάξῃ ὅχι διὰ τὴν ἀστασίαν τῶν νερῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν μικρὴν τὴν πίστιν;

Μήπως εὐρίσκομαι ἐδῶ ἀπὸ ἀνθρωπίνην ψῆφον; Μήπως ἀνθρώπος μὲ διώρισε διὰ νὰ μὲ ἀπολύσῃ ἀνθρώπος; Αὐτὰ τὰ λέγω ὅχι ἀπὸ ἔπαρσιν—μὴ γένοιτο—ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς στηρίξω.

Ἐπειδὴ ὁρθοδόξος ἡ πολιτεία, ὁ διάβολος τώρα θέλησε νὰ κλονίσῃ τὴν Ἐκκλησίαν. Μιαρὸ καὶ παμμίαρε διάβολε, δὲν γκρέμισες τείχη καὶ περιμένεις νὰ γκρεμίσῃς τὴν Ἐκκλησίαν; Μὴ τάχα ἀπὸ πέτρες εἶναι κοσμημένη ἡ Ἐκκλησία ἢ ἀπὸ πιστὲς ψυχές;

Κοίτα πόσες ἀμετάθετες κολόνες, ὅχι σιδερόδετες, ἀλλὰ ἀπὸ πίστιν στερεωμένες.

Καὶ μία μόνον ἀπὸ αὐτὰς νὰ ὑπῆρχε δὲν θὰ κατόρθωνες τίποτε. Ἐρεῖς πόσες λαβωματιὰς σου ἀνοίξαν οἱ μάρτυρες. Παρθένες ἀπαλὲς σ' ἀνιμετωπίσανε συχνά. Καὶ ἀπεδείχθησαν ἀνθεκτικώτερες ἀπὸ πέτρα. Ἐξαινες τὰ πλευρά τους μὰ τὴν πίστιν τους δὲν τὴν κατέβαλες. Ὑπέφερε ἡ σάρκα μὰ κραταιωνόταν ἡ πίστις.

Καταξεδιχόταν τὸ σῶμα, ἀλλὰ ἐστερεώοντο τὸ φρόνημα. Μία γυναῖκα δὲν κατέβαλες καὶ περιμένεις ὁλόκληρο δῆμο ἁγίων νὰ κυριεύσῃς; Δὲν ἀκοῦς τὸν Κύριον ποὺ λέγει... *ὅπου δύο ἢ τρεῖς εἰσὶ συνηγμένοι εἰς τὸ ὄνομά μου ἐκεῖ εἰμὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν*;

Ἐκεῖ ποὺ τόσοι πλῆθος στέκεται δεμένο μὲ τὴν ἀγάπην, λείπει ὁ Θεός;

Νὰ τὸ θεῖο ἐνέχειρό ποὺ ἔχω στὰ χέρια μου.

κεφαλὴν Ἐκεῖνον, τὸν Ἅγιον καὶ ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενον καὶ μέλη ὅλους τοὺς ἄλλους!

Πρέπει λοιπὸν νὰ κινήθοῦν τὰ μέλη. Ὅχι μόνον φιλολογικὸς ἔλεγχος, ἀλλὰ καὶ κινήσεις σωτηρίας!

Οἱ ὁθόρυβοι ζηλωταί, ὅπου καὶ ἂν ὑπάρχουν καλοῦνται νὰ συγκροτήσουν τὸ ἅγιον Μέτωπον τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅχι διὰ νὰ καθαιρέσουν θεσμοὺς καὶ καθεστῶτα κανόνων, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιβάλλουν τὸ Κράτος τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων.

Αὐτὸ τὸ προσκλητήριον ἀπευθύνει ὁ Κύριος πρὸς ὅλους τοὺς ἀγνοοῦς ζηλωτὰς καὶ τοὺς καλεῖ, ἵνα διὰ τῆς παραδόσεως καὶ τῶν κανόνων δώσουν καὶ πάλιν τὸν ὁμαλὸν ρυθμὸν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν τοῦ τόπου.

Μὴν τάχα ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν ἴδια μου δύναμιν; Νὰ τὸ συμβόλαιον ποὺ κατέχω.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ραβδί μου, αὐτὸ ἡ ἀσφάλειά μου, αὐτὸ τὸ ἀπάνεμο λιμάνι μου.

Κι' ἂν ὅλη ἡ οἰκουμένη χαιμάζεται, ἐγὼ κατέχω τὸ συμβόλαιον.

Αὐτὸ διαβάξω Αὐτοῦ τὰ γράμματα εἶναι γὰρ μένα τείχη καὶ ἀσφάλεια. Ποιὰ γράμματα; *Ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμὶ πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος*. Ὁ Χριστὸς μαζί μου. Ποιὸν θὰ φοβηθῶ;

Κύματα καὶ πέλαγα καὶ ἀρχόντων θυμοὶ καὶ ἂν πέφτανε κατ' ἐπάνω μου, ἐγὼ τὰ θαρρῶ ὅλα καὶ ἀπὸ ἀρχὴν εὐτελέστερα. Κι' ἂν δὲν ἦτανε γὰρ τὴν δικὰ σας ἀγάπην, ἀπὸ σήμερον καὶ ὅλας θάφευγα. Γιατὶ πάντα λέγω: *Κύριε τὸ σὸν θέλημα γενέσθω*. Ὅχι ὅτι ὁ τάδε καὶ ὁ δαίνα ἀλλ' ὅτι ἐσὺ θέλεις. Σὺ εἶσαι τὸ κάστρο, ὁ βράχος, τὸ ραβδί μου τὸ σταθερό. Ἄν ὁ Θεὸς θέλῃ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ ὡς γίνῃ. Ἄν θέλῃ νὰ μείνω ἐδῶ τὸν εὐγνωμονῶ. Γιὰ ὅπου θέλει τὸν εὐχαριστῶ.

Κανένας σας ὡς μὴν ταράζεται. Σταθεῖτε κολλημένοι στὴν προσευχή. Αὐτὰ τὰκανε ὁ διάβολος γὰρ νὰ σᾶς ξεκόψῃ ἀπὸ τίς λιτανεῖες.

Ἀλλὰ τίποτε δὲν κατάφερε. Διότι σᾶς ἐδοῖκα νὰ ἔχετε περισσότερη σπουδὴ καὶ θέρη.

Ἀὔριον ξεκινᾶω γὰρ μιὰ λιτανεῖα μαζί σας. Διότι ὅπου θὰ εἶμαι ἐγὼ θὰ εἰσθε καὶ σεῖς. Ὅπου ἐσεῖς καὶ ἐγώ. Ἐνα σῶμα εἵμαστε. Οὔτε τὸ σῶμα ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, οὔτε ἡ κεφαλὴ ἀπὸ τὸ σῶμα χωρίζεται.

Μᾶς ἀπομακρύνει ὁ τόπος ἀλλὰ μᾶς ἐνώνει ἡ ἀγάπη. Κι' οὔτε ὁ ἴδιος ὁ θάνατος θὰ μᾶς χωρίσῃ. Διότι καὶ ἂν πεθάνει τὸ σῶμα μου, ἡ ψυχὴ μου θὰ ζῇ καὶ θὰ θυμᾶται τὸν ἱερὸ δῆμον σας.

Ἐσεῖς εἰσθε τὰ παιδιὰ μου. Πῶς νὰ σᾶς ξεχάσω; Ἄν ἐσεῖς προκόβετε τί ἄλλο καλύτερο θέλω; Ἐσεῖς εἰσθε ἡ ζωὴ μου ἡ δόξα μου, ὁ θησαυρός μου.

Εἶμαι ἑτοιμὸς μυριάδες φορὲς νὰ σφαγῶ γὰρ σᾶς (ὅχι κάνοντάς σας χάρη, ἀλλὰ διότι σᾶς τὸ χρεωστῶ) διότι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων, νὰ σφαγῶ μυριάδες φορὲς καὶ μυριάδες κεφάλια νὰ μοῦ κόψουν.

Δι' ἐμένα τέτοιος θάνατος εἶναι ὑπόθεσις ἀθανασίας, δι' ἐμένα τέτοιες ἐπιβουλές εἶναι εὐκαιρία ἀσφαλείας.

(Μεταφρ. Β. Πέντζου)

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης
Ὑπεόθυνος ὅλης Παναγιότης Ι. Βρετάνκος

Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι
Κάνιγγος 32—Ἀθήναι

Τί λέγει ἡ Ἱστορία

Η ΡΙΖΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Τελευταίως παρατηρήθη μία ζωηρὰ κίνησις διὰ τὴν τακτοποίησιν διαφόρων ἐκκρεμοτήτων εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Καρπὸς τῆς κινήσεως αὐτῆς ὑπῆρξαν αἱ σχεδὸν ἀλλεπάλληλοι συγκλήσεις τῆς Ἱεραρχίας.

Ὁ κυριώτερος παράγων τῆς κινήσεως αὐτῆς δὲν ἦτο ὁ ζήλος τῶν ἱεραρχῶν, ἀλλὰ ἡ πίσις τῆς Κυβερνήσεως, ἀξιούσης τὴν θρησκευτικὴν ρύθμωσιν πολλῶν προβλημάτων. Εἶναι βεβαίως ἀξέπαινος ὁ ἐπὶ τῆς Παιδείας καὶ θρησκευμάτων ἀξιότιμος ὑπουργός, οὗτινος οἱ λόγοι καὶ ἐνέργειαι κρίνονται ἐνδεδειγμέναι ἔχουν τὸν χαρακτῆρα τῆς εὐσεβείας. Ὡς ἐπίσης μετὰ λύπης παρατηρεῖ κανεὶς, ὅτι ἡ ἀναγέννησις τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων θὰ ἔπρεπε νὰ ὡφείλετο ἀποκλειστικῶς εἰς ἔντονον καὶ ἰσχυρὸν βίωμα ἀποκλειστικότητος τῶν ποιμένων καὶ ὄχι εἰς κυβερνητικὸν βούλευτον.

Ἐν τούτοις ὅμως θὰ πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ὅτι καὶ ἡ πολιτεία δὲν εἶναι ἀμέτοχος εὐθύνης διὰ τὴν σημερινὴν ἀξιοθρήνητον κατάστασιν τῆς ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἐλευθέρου Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος μέχρι σήμερον ἡ ἐκκλησία ἐμφανίζεται ὡς ἀσθενὴς θεραπευμένης τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, ἔχουσα τὴν ἀνάγκην τῆς κηδεμονίας τῆς καὶ ἐκλιπαροῦσα αὐτὴν εἰς ὠρισμένας περιπτώσεις. Πού εὐρίσκειται ἡ Δύναμις τῆς; Τὸ ἐκ τοῦ θείου ἰδρυτοῦ τῆς ἀπορρέον πανίσχυρον κῆρος; Διὰ τὴν ἡ ἐκκλησία δὲν ἔχει ἐπίγνωσιν καὶ συναίσθησιν τῆς ὅλως ἰδιαζούσης θέσεώς της ἐν τῇ κοινωνίᾳ, τῆς κατοχυρωθείσης ὑπὸ τῆς Ἱστορίας;

Τὴν ἀπάντησιν θὰ τὴν εὕρωμεν εἰς τὴν συνωμοσίαν τῆς κοσμικῆς ἀρχῆς, ἣτις ἐπέτυχε νὰ φημώσῃ τὸν λέοντα, νὰ ἀδρανήσῃ τὴν ἐκκλησίαν.

Δὲν διαθέτομεν τὸν χώρον, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰς δυνατότητας ἐρεῦνης νὰ ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα καθ' ὅλον τὸ ἱστορικὸν καὶ νομικὸν αὐτοῦ πλάτος. Θὰ ἀρκεσθῶμεν μόνον εἰς τὴν ρίζαν τοῦ κακοῦ, δηλαδή εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν σχέσεων ἐκκλησίας καὶ πολιτείας κατὰ τὴν ἀμεσον μετεπαναστατικὴν περίοδον.

Α'.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας ἡ ἐκκλησία ἦσκει τεραστίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν ὑποδούλων. Εἶχε εἰς χεῖρας τῆς τὴν παιδείαν τοῦ ἔθνους, τὸν ἀμβώνα, τὴν Δικαιοσύνην (ἐν μέρει) κτλ. Τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, δυνάμει τῶν κατὰ καιροὺς προνομίων ἀπέβη τὸ Ἐθνικὸν κέντρον τῶν σκλάβων. Καὶ εἶναι μὲν γεγονός, ὅτι παρατηροῦνται φαινόμενα ἠθικῆς σήψεως, ἀσυνειδησίας κυρίως περὶ τὴν κρατερόν μάχην τῆς κατακτήσεως τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου, ἐν τούτοις ὅμως κατὰ κανόνα διετηρήθη τὸ Πατριαρχεῖον εἰς ἓν σχετικῶς καλὸν ὕψος τῆς ἀποστολῆς του. Ἄλλωστε ἡ θεία Πρόνοια ἐκόσμηε κατὰ καιροὺς τὸν θρόνον τῆς στεναζούσης βασιλίδος μὲ παραστήματα ὕψηλά, τῶν ὁποίων ἡ αἴγλη ἐπεσκίαζε καὶ ἐξηφάνιζε, καὶ ἀναδρομικῶς ἀκόμη τὴν ἀναξιοσύνην πολλῶν.

Μετὰ τὴν ἐκκορήν τῆς ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Οἱ ἀγωνιζόμενοι Ἕλληνες ἔπαυσαν νὰ τρέφουν ἐκτίμησιν, σεβασμὸν καὶ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον, θεωροῦντες αὐτὸν αἰχμάλωτον τοῦ τυράννου καὶ ὡς ἐκ τούτου ὄργανον καταστολῆς τοῦ κινήματος τῆς ἐλευθερίας των. Ἀποτέλεσμα τούτου ὑπῆρξε μία ἐκκλησιαστικὴ ἀναρχία εἰς τὸν χώρον τῆς ἐπαναστατημένης Ἑλλάδος καὶ μία ἀπόπειρα ἐλέγχου τῆς ἐκκλησίας. Ἡ ἀπόπειρα βεβαίως αὐτὴ ἔχει ὑπὲρ ἑαυτῆς τὸν παράγοντα τῆς ἀνάγκης καὶ δὲν χαρακτηρίζεται ὡς προσπάθεια καταλύσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, ὡς συνέβη ἀργότερον.

Ὡς γνωστὸν τὴν 15 Νοεμβρίου 1821 συνεστήθη ὡς πολιτικὴ ἐξουσία, διὰ νὰ συντονίσῃ τὴν ἐπανάστασιν ὁ Ἄρειος Πάγος. Προηγουμένως μορφαὶ Διοικήσεως πολιτικῆς ἦσαν ἡ πρώτη Γερουσία τῆς Ἀ. Ἑλλάδος συσταθεῖσα τὴν 26 Μαΐου 1821 εἰς τὴν μικρὰν συνέλευσιν τῶν Καλτεζῶν καὶ ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, ἣτις ἐπωνομάσθη Ἄρειος Πάγος. Οὗτος ἦσκει τὴν ἐξουσίαν διὰ τῶν 8 ἐφόρων. Εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνομάσθη «ἐφορος ἐπὶ τῆς λατρείας», καὶ ἀνέλαβε τὴν μέριμναν τῆς ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας τὸν ἐλεγχον τῆς διαγωγῆς τῶν ἱερέων, τὰ μοναστήρια κλπ.

Ἀργότερα τὸν Δεκέμβριον (20) τοῦ 1821 ἡ ἐν Ἐπιδάυρῳ πρώτη Ἐθνικὴ Συνέλευσις τῶν ἑλλήνων ἐκλιμάκωσε τὴν Διοίκησιν εἰς δύο σώματα, τὸ Βουλευτικὸν καὶ τὸ Ἐκτελεστικόν. Συνέταξε τὸ πρῶτον σύνταγμα δι' οὗ θεσπίζεται ὡς ἐπίσημος θρησκεία ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ διώρισε τὸν πρῶτον ὑπουργὸν Μινίστρον ὀνομαζόμενον, ἐπὶ τῶν θρησκευτικῶν, τὸν σεβάσμιον Ἀρχιερέα τῆς Ἀνδρουῆς Ἰωσήφ. Ὁ Ἀνδρούσης εἶναι εἷς ἐκ τῶν 3 ἐπισημάντων ἀπὸ τοῖς συλληφθέντας ὑπὸ τῶν Τούρκων Ἀρχιερεῖς κατὰ τὴν ἐκκορήν τῆς ἐπαναστάσεως. Ὁ διορισμὸς του ἐγένετο τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1822.

Αἱ ἀρμοδιότητες τοῦ Μινίστρον τῶν θρησκευτικῶν ἦσαν οἱ ἑξῆς: «Ὁ Μινίστρος τῶν θρησκευτικῶν χρεωστεῖ νὰ ἐνεργῇ μετ' ἐπιστασίας τὰς ἀποφάσεις τῆς Διοικήσεως ὅσαι ἀφορῶσι τὸ Μινιστέριόν του, φροντίζει περὶ τῆς οἰκονομίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἱερῶν Μοναστηρίων, περὶ τῶν ὁποίων ἡ Διοίκησις θέλει τὸν διορίσει· χρέος ἀπαραίτητον ἔχει νὰ φροντίσῃ παντοιοτρόπως ὥστε ὁ ἱερὸς κλήρος νὰ διακηρύξῃ πρὸς τοὺς λαοὺς τῆς Ἑλλάδος τὸ σεβας τὴν ὑπακοήν καὶ ἀγάπην, τὰ ὁποῖα ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι πρὸς τὴν εὐνομον τῆς Ἑλλάδος Διοίκησιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξαρτᾶται τὸ εὖ εἶναι αὐτῶν. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἡ Διοίκησις ἀπολαμβάνουσα τὴν πίστιν τῶν ἀνθρώπων (δύναται) νὰ ἀποκτήσῃ νύμφα ἱκανὰ ἐσωτερικῶς εἰς τὸ νὰ ἐνεργῇ ἀπαρεμποδίστως, καὶ νὰ συστήσῃ οὕτω τὴν ὑπόληψιν τῆς πρὸς τὰ ἄλλα ἔθνη. Χρεωστεῖ τέλος νὰ καθυποβάλλῃ εἰς τῆς Διοικήσεως τὴν ἐπίκρισιν σχέδιον περὶ ὧσιν ἀφορῶσι τὴν εὐκλείαν τῆς θρησκείας καὶ νὰ φροντίσῃ περὶ ὧσιν ἀφορῶσι τὸ Μινιστέριον του» (Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων Σωζόμενα τόμος Β σελ. 10).

(Εἰς τὸ ἐπόμενον ἢ συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(*Εὐαγγελικά καὶ ἀποστολικά διδάγματα*)

Λουκᾶ (Η 4—15).

Γραφικὴ ἢ παραβολὴ τοῦ Κυρίου. Ἡ γεωργικὴ ἐργασία τῆς σπορᾶς! Ὁ σπόρος κρύβει μέσα του τὴν ζωὴν εἰς μίαν θαυμαστὴν ποικιλίαν. Χρειάζεται ἔδαφος καλὸν καὶ εὐσυνειδήτος ἐργασία διὰ νὰ βλαστήσῃ ὁ σπόρος καὶ ἐξασφαλίσῃ πλουσίαν συγκομιδὴν.

Σπόρος μεστός ζωῆς ὥραιας καὶ ἀθανάτου εἶναι ἡ εὐαγγελικὴ διδασκαλία. Καὶ ὁ σπόρος αὐτὸς εὐρίσκεται εἰς τὰς σελίδας τοῦ Εὐαγγελίου, εἰς τὰ χεῖλη τοῦ ἱεροκήρυκος, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἱερέως. Ρίπτεται εἰς τὸ γεώργιον, εἰς τὸ χωράφι τῆς καρδιᾶς τοῦ ἀκροατοῦ. Διὰ νὰ βλαστήσῃ ὅμως χρειάζεται ὁ ἀκροατὴς νὰ τὸν δεχθῇ «ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ».

Καρδιά γεμάτη μέριμνες, γεμάτη ἔπαρσις καὶ ἀλαζονεία, καρδιά σκληρὴ σὰν τὴν πέτρα ἢ πατημένη ἀπὸ τὶς κοσμικὰς ἡδονὰς σὰν τὸν δρόμο, δὲν μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν θαυματουργικὴν βλάστησιν εἰς τὸν θεῖον σπόρον!

Σὺ ἀναγνώστα εἰς ποίαν κατάστασιν ἀνήκεις; Τὸ ἐξήτασες;

Τὸ ζήτημα εἶναι συνδεδεμένον μὲ τὴν σωτηρίαν σου. Εἶναι ὡς ἐκ τούτου μοναδικὸν εἰς σοβαρότητα.

Πάρε τὸ ἄροτρον τῆς θελήσεως καὶ σκάψε βαθειὰ τὸν πνευματικὸν σου ἀγρό, γιὰ νὰ βλαστήσῃ ὁ σπόρος τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας.

Λουκᾶ (ΙΖΤ' 19—31)

Τιμωρεῖται ὁ πλούσιος ὅχι διότι ἦτο πλούσιος, ἀλλὰ διότι ἦτο σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος. Ἀμείβεται ὁ πτωχὸς Λάζαρος, ὅχι διότι ἦτο πτωχός, ἀλλὰ διότι ἔδειξε ἀγόγγιστη ὑπομονή!

Μὲ ἀφθαστὴ παραστικότητα διηγεῖται ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς τὴν ὥραία ἱστορίαν, ποὺ εἶπε ὁ Κύριος τοῦ εὐφραίνωμένου πλουσίου. Ἀποδεικνύει δὲ τὴν αἰτιώδη συνάρτησιν ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ τρόπου, ποὺ ζοῦμε ἐδῶ εἰς τὴν γῆν καὶ τῆς αἰωνιότητος!

Πλοῦτος καὶ Πτωχία! Δύο καταστάσεις καθ' ἑαυτὰ ἀδιάφοροι. Ἀποκτοῦν σημασία ἀπὸ τὴν ψυχικὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀναγνώστα! Τὸ θέατρον τῆς παρούσης ζωῆς θὰ λήξῃ. Ἐσκέψῃς τὸν οἶκον, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἐπιστρέψῃς μετὰ τὴν λήξιν; θὰ εἶναι «ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Ἀβραάμ» ἢ «ἐν βυσσίνι»;

Ἀπὸ τὴν ψυχικὴν σου διάθεσιν ἐξαρτᾶται.

Τίτον Γ 8—15

Πολὺ λογικὰ ὁ Ἀπ. Παῦλος συνιστᾷ εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Κρήτης Ἰάκωβον «Ἅγιον Τίτον» μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς περιττώσας· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι.

Ἡ θρησκεία δὲν εἶναι τόποι καὶ κενοὶ λό-

γοί· εἶναι οὐσία, εἶναι πνεῦμα, εἶναι ζωὴ. Καὶ τὸ πλούσιο αὐτὸ περιεχόμενον ἐκφράζονται μὲ καλὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐκτελοῦν «οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ».

Δυστυχῶς μερικοὶ θρησκευόμενοι ἐξαντλοῦν τὸν ζῆλον τους σὲ ἀτέρμονες συζητήσεις ποὺ δημιουργοῦν ἔριδα καὶ μάχας, ἐπὶ ζητημάτων ἐντελῶς ἀσημάντων. Φαρισαϊκὴ θρησκευτικότης καὶ ὑποκριτικὴ εὐσέβεια.

Γαλατ. ΣΤ'. (11—18)

Δικαίως καυχᾶται ὁ Ἀπ. Παῦλος. Διὰ τὴν ὁχλήν διὰ τὰ γράμματά του, τὴν καταγωγὴν του, τὴν ιδιότητά του ὡς Ῥωμαίου πολίτου, τὸν ζῆλον του.

Καυχᾶται διότι ἔγινε ἐσταυρωμένος «Ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, ἀλλ' ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ».

Πόση αὐταπάρνησις, πόσο ἠθικὸ μεγαλεῖο, πόσος ὡκεανὸς ἀγάπης πρὸς τὸν Κύριον χρειάζεται γιὰ νὰ πῇς αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Παύλου.

Καὶ ἡμεῖς καυχώμεθα!

Ἀλλὰ μόνον διὰ τὰ δῶρα τοῦ Σατανᾶ!

«*Ἀγιάσον τοὺς ἀγαπῶντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου*»

Σιωπηλὸν θαῦμα ἐπετελέσθη εἰς Παλ. Κοκκινιὰν ἀπὸ τὸν εὐλαβέστατον ἐφημέριον Π. Χρηστίου, ἀπὸ τοὺς ἐντιμοτάτους ἐπιτρόπους καὶ τὰς κυρίας τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Παύλου. Ἐμεγάλωσεν προστεθέντος ἐνὸς εἰσέτι ναοῦ. Εἶναι ἀξίεπαινοὶ οἱ παράγοντες τῆς σιωπηρᾶς αὐτῆς ἐργασίας, τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον καὶ τὴν ἔκτασιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἐπέτυχον καὶ τὴν εὐπρέπειαν αὐτοῦ, χωρὶς τυρινικὰς σάλπιγγας νὰ διακηρύξουν σατανικῶς τὸ «ἔργον» καὶ χωρὶς νὰ ἐπιζητήσουν τὴν ἡθικὴν καὶ ὁλικὴν ζημίαν τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἶτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κἀνίγγος 32—Ἀθήναι.

(*Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς*)

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφειλόντας χρήματα ἀπὸ ἡμεροδείκτης 1959, ὅπως σπεύσωσι καὶ ἐξοφλήσωσιν αὐτοὺς, διότι ἤρchiσε ἡ ἐκτύπωσις τῶν νέων ἡμεροδεικτῶν 1960 καὶ ἔχομεν ἀνάγκην χρημάτων.

Ἡ ἑορτὴ τῆς 18 Ὀκτωβρίου ΛΟΥΚΑΣ Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ

Ἐνας ἀδάμαστος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου

Εἰς τοὺς σκοτεινοὺς καὶ ἐφιαλτικοὺς χρόνους τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος, εἰς τὴν περίοδον τῆς ρωμαϊκῆς παρακμῆς καὶ τῶν φρικτῶν ὁργίων, ἡ μορφή τοῦ ἱεροῦ Λουκᾶ, τοῦ θερμοῦ ὁπαδοῦ τοῦ Παύλου, ξεχωρίζει ὡς μία ἀπὸ τὰς ἐλαχίστας κορυφὰς τοῦ χριστιανικοῦ μεγαλείου. Κορυφή ἡ ὁποία λούεται ἀπὸ τὸ ὑπερκόσμιον φῶς τῆς ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἐνῶ εἰς τὰ κράσπεδά της σῆπεται καὶ ἀποθνήσκει μετὰ σπασμούς ἀμαρτωλούς ὁ κόσμος τῆς ἀνομίας.

Ἰατρός ἐξ Ἀντιοχείας, μετὰ εὐρύτητα πνεύματος καὶ καρδίαν θερμὴν μετὰ ἑλληνικὴν καλλιέργειαν καὶ μετὰ τὸ πάθος τῆς ἀρετῆς ἀκολουθεῖ τὸν μέγα Παῦλον ἀπὸ τὴν πρώτην του περιοδείαν.

Ἐκτοτε ἡ ζωὴ του, ἡ παρουσία του δένεται μετὰ τὸ ἀποστολικὸν κήρυγμα.

Ἀκολουθεῖ τὸν Ἀπόστολον τῶν ἔθνων καὶ μαζί του σπεῖρει εἰς τὰς χώρας τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἡ δράσις του εἶναι ποικίλη, ἀλλὰ οἱ αἰῶνες τὸν ἐδόξασαν διὰ τὸ Εὐαγγέλιόν του καὶ τὰς «πράξεις» του.

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἱερὰ κειμήλια τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ Λουκᾶς τὰ ἀπευθύνει πρὸς τινὰ Θεόφιλον. Προηγουμένως καὶ ἄλλοι «πολλοὶ ἐπεχείρησαν ἀνατάξασθαι διήγησιν περὶ τῶν πεπληροφορημένων» τοὺς ὁποίους ὁ Λουκᾶς δὲν ἀγνοεῖ ἀλλὰ καὶ αὐτὸς εἶναι εἰς θέσιν νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ μεγάλου γεγονότος τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Κυρίου, διότι γνωρίζει αὐτὴν ἀπὸ τοὺς γενομένους ὑπηρέτας τοῦ Λόγου.

Συνεπῶς ὁ Λουκᾶς γράφει ἱστορικὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα ἤλεγξε καὶ διὰ τὰ ὁποῖα ἐβεβαιώθη ἀπὸ τὰς διασταυρώσεις τῶν πληροφοριῶν. Εἰς τὸ Εὐαγγέλιόν του τηρεῖ τοιαύτην ἱστορικὴν μέθοδον, ὥστε νὰ μὴ γράφει τίποτε χωρὶς νὰ τὸ προσδιορίσῃ χρονικῶς καὶ τοπικῶς.

Καὶ διὰ τὸν Ζαχαρίαν, τὸν πατέρα τοῦ Προδρόμου καὶ διὰ τὴν γέννησιν τοῦ Κυρίου καὶ δι' ἄλλα γεγονότα, ὁ Λουκᾶς χρησιμοποιεῖ τὸν αὐστηρὸν τοπικοχρονικὸν προσδιορισμόν.

Ὁ Λουκᾶς δικαίως θεωρεῖται ὡς ὁ ἱστορικώτερος τῶν Εὐαγγελιστῶν.

Τοῦτο τὸ ὁμολογοῦν καὶ αἱ Πράξεις τῶν Ἀποστόλων αἵτινες ἄρχονται ἀπὸ τὴν μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου περίοδον.

— Ὅλον τὸ ἔργον τοῦ Λουκᾶ ἀναδίδει τὴν εὐοδίαν τῆς θεοπνευστίας.

Δὲν ἀντιγράφει οὔτε μιμεῖται.

Ἀντλεῖ τὰ γεγονότα ἀπὸ τὰς πηγὰς καὶ μετὰ ἀξιοθαύμαστον ἀτομικότητα, μετὰ λεπτὴν παρατηρητικότητα, μετὰ πλούσιον συναισθημα, μετὰ αἰσθητικὴν περιγραφικότητα διαζωγραφεῖ τὴν κοσμοσωτήριον ἐποχὴν του.

Ὁ μέγας οὗτος Εὐαγγελιστὴς πᾶντα καὶ δοκεῖται δλόκληρος ἀπὸ τὸ κήρυγμα τῆς νέας θρησκείας. Ζῇ μετὰ ἔντονα βιώματα τὸ μήνυμα τῆς ἀγά-

πης. Ἰσταται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς παρούσης ζωῆς, ἀλλὰ ἀτενίζει σταθερῶς πρὸς τὴν μέλλουσαν.

Ὁ χριστιανὸς τῆς παρούσης ἐποχῆς ἀναγινώσκων τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Λουκᾶ, δύναται νὰ ζήσῃ ἐντόνως, νὰ ἀναμορφωθῇ λυτρωτικῶς ἀπὸ τὸ βαθύ του πνεῦμα τῆς ἀγάπης τῆς ἐπεικειᾶς καὶ τῆς εὐρύτης.

Ἀπὸ τὸ ὀπλοστάσιον τοῦ χριστιανοῦ

Ἡ ΥΠΟΜΟΝΗ

Ὁ Κύριος μᾶς ἔδωκε τὸν χαρακτήρα τῆς παρούσης ζωῆς. Εἶπε ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς «ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψιν ἔξετε».

Δὲν εἶναι ἀνθόσπαρτος παράδεισος· εἶναι στάδιον ἀγώνων καὶ σκληρὰς προσπάθειας.

Καὶ ἐν πρώτοις αὐτὴ αὕτη ἡ προσπάθεια προσαρμογῆς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ φυσικὸν καὶ κοινωνικὸν περιβάλλον συνιστᾷ μίαν προσπάθειαν, προσπάθειαν διαρκείας!

Τὸ παιδάκι δὲν ὁμιλεῖ ἀμέσως! Δὲν βαδίζει! Δὲν τρώγει κανονικῶς!

Μὲ βραδύτητα τίθεται εἰς λειτουργίαν ὁ ὀργανισμὸς του!

Μὲ ἀγωνίαν παρακολουθεῖ ἡ φιλόστοργος μητέρα τὴν προσαρμοστικὴν προσπάθειαν τοῦ παιδιοῦ!

Τὸ βράδυ περιχορῆς ἀναγγέλλει εἰς τὸν πατέρα:

— Σήμερα ὁ μπέμπης κούνησε τὰ χεράκια του! Ἐλάσσε! Εἶπε τὴν πρώτη κουβεντοῦλα! Ἐκανε τὸ πρῶτο βηματάκι!

Τί χαρά! Τί εὐτυχία διὰ τοὺς γονεῖς!

Μὲ βραδύτητα ὁλοκληροῦται ἡ μόρφωσις καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ ἢ ἐπαγγελματικὴ κατάρτισις!

Τὸ Νηπιαγωγεῖον! Τὸ Δημοτικόν! Τὸ Γυμνάσιον! Τὸ Πανεπιστήμιον! Ἡ Τεχνικὴ Σχολή! Παραστατικώτατα ὁ λαὸς μᾶς ἐκφράζει τὴν πραγματικότητα αὐτὴ μετὰ τὴν παροιμίαν:

«Ἀγαλλ' ἀγάλλια γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλι καὶ ἀγαλλ' ἀγάλλια τὸ παιδί γίνεται παλληκᾶρι».

Πῶς ἀντιμετωπίζει ὁ ἄνθρωπος, ὁ πατέρας ἢ ἡ μητέρα τὴν βραδεῖαν αὐτὴν ἐξέλιξιν τῆς προσαρμογῆς;

Μὲ ὑπομονήν!

Ἡ φύσις λοιπὸν ἐπιβάλλει καὶ ἀπαιτεῖ τὴν ὑπομονὴν αὐτὴν!

Ἡ ὑπομονὴ ὅμως συνιστᾷ καὶ ἓνα ὄπλον!

Ὅταν ἐξω λυσσομανᾷ ἡ καταιγίδα! Οὐρλιάζουν τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως!

Ὅσο καὶ νὰ βιάζεσαι νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ ἀσφαλὲς καταφύγιόν σου εἶναι ἀδύνατον· κινδυνεύεις!

Τί θὰ κάνῃς;

Ὑπομονή!

Ἐργάζεσαι, εἶσαι τίμιος, δὲν ἀναγνωρίζει ὁ κόσμος τὴν ἀξία σου, τὴν συμβολή σου. Σὲ

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ

Οἱ ἡμεροδείκται τοῦ ἔτους 1960 ἀποτελοῦν ἓν σπουδαῖον γεγονός.

Ἔχουν ὀρθόδοξον ὕλην ψυχοφελῆ καὶ γλαφυράν συντεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀγιορείτου Ὁσιολογιωτάτου Μιναχοῦ Ἀντωνίου Μουστάκα καὶ θὰ ἀποτελέσουν μὲ τὴν καλαισθητικὴν των ἑκδόσιν ἀληθινὸν ἀπόκτημα κάθε ὀρθοδόξου οἰκογενείας.

Οἱ ὀρθόδοξοι Ἕλληνες οἵτινες γνωρίζουν κάλλιον παντὸς ἄλλου τὴν σπάνειν τῶν ἀληθῶς ὀρθοδόξων ἐργασιῶν τῆς σήμερον καὶ ἐκτιμοῦν τὴν ἀψογὸν ἀπὸ πάσης πλευρᾶς ἐργασίαν τοῦ σεβαστοῦ Πατρὸς Ἀντωνίου, πρέπει νὰ σπεύσουν νὰ δηλώσουν τὸν ἀριθμὸν δι' ἑκάστον Πατάρισμα ἡμεροδεικτῶν ὥστε νὰ ἀποστείλωμεν αὐτοὺς ἐγκαίρως.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι πρόκειται περὶ ἐκλεκτῆς καὶ ἀρίστης ἐργασίας.

Ἀναβολὴ ἄρθρων

Καθυστερήσαμεν τὴν δημοσίευσιν τῆς συνεργασίας τοῦ κ. Κωνσταντίνου Νικολακοπούλου, ἐπὶ τῶν διαφόρων ἱστορικῶν περιστατικῶν τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος. Ἀπὸ τὸ ἐπόμενον θὰ ἐπαναληφθῇ κανονικῶς ἡ ἀρθρογραφία.

συκοφαντεῖ, σὲ παραμερίζει!

Τί θὰ κάνης;

Ὑπομονή!

Ὁ σύντροφός σου δὲν σὲ νοιώθει· σὲ τραυματίζει· σὲ στενοχωρεῖ!

Τί θὰ κάνης;

Ὑπομονή!

Θέλεις νὰ κόψης τὰ ἐλαττώματά σου, τὰ πάθη σου, ἀλλὰ ξαναπέφτης ἀπὸ τὴν δύναμι τῆς συνηθείας. Στενοχωρεῖσαι. Ἀκοῦς γλυκὰ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου τὴν Θεϊκὴν προτροπὴ «Ἐγειρε ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα»!

Τί θὰ κάνης;

Ὑπομονή!

Πόνος βαρὺς συννέφιασε τὸ σπιτικό σου· λύπη· θλίψις ἀφόρητη σκεπάζει τὴν καρδιά σου

Τί θὰ κάνης;

Ὑπομονή!

Τὰ παιδιά σου δὲν ἀνταποκρίνονται στὰ δεινὰ καὶ στίς προσδοκίες σου!

Τί θὰ κάνης;

Ὑπομονή!

Ὅπλον ἀκατανίκητο ἡ ὑπομονή! Δρόμος πρὸς τὴν νίκη ἡ ὑπομονή. Πραγματικῶς ἡ ζωὴ ἐπικυρώνει τὴν ἀλήθειαν «Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος οὗτος σωθήσεται».

Ἡ καιροί, ὡ ἦθη

Ἡ παλαιὰ ἀκριβολογία τῶν Πατέρων, αἱ ἀποφάνσεις τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τὰ διαχωριστικὰ ὅρια Ὁρθοδοξίας καὶ κακοδοξίας εἰς τοὺς καιροὺς μας φαίνεται ὅτι ἀπεβλήθησαν ὡς περιττὸν βάρος.

Οὕτως ἐξηγεῖται ἡ πνευματικὴ ἐπικοινωνία καὶ συλλειτουργία ἐνὸς Πατριάρχου «Παλαίσημερολόγιτου» μετὰ τῶν νεοσημερολογιτῶν.

Ἐρωτῶνται ὅμως οἱ ἄνθρωποι αὐτοί: Πιστεύουν οὗτοι ὁ ἔμπαιγμός οὗτος τῶν κανόνων, ἡ δολοφονία τῆς ὀρθοδοξίας καὶ ὁ μυκτηρισμός τοῦ Κυρίου θὰ κομπάζει ἀσυμφορῇ ἐπὶ πολὺ;

Εἰς τοὺς ζηλωτὰς τοῦ «μοδέρνου χριστιανισμοῦ» ὑπενθυμίζομεν ὅτι λαλῶντες πρὸς κέντρα, καὶ, ὅτι δὲν εἶναι ἱσχυρότεροι τῶν Πυλῶν τοῦ ἁδου διὰ νὰ κατισχύσουν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὸ παρελθὸν προφητεύει.

Διαγραφὴ κληρικῶν

Ἡ σεπτὴ ἡμῶν Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ, ὡς ἀναγγέλλει εἰς εἰδικὴν διακήρυξιν, διέγραψε ἐκ τῶν μητρώων τῶν ὑπ' αὐτὴν κληρικῶν τοὺς: 1) Τὸν Ἱωάννην Μιχαηλίδην τέως ἐφημέριον Μαρκοπούλου καὶ 2) τὸν Χαράλαμπον Φουτσιτζῆν ἐκ Δράμας, τὸν μὲν πρῶτον διὰ προσχώρησιν του εἰς ἐτέραν παράταξιν τῶν Ματθαϊκῶν, δολιότητα κλπ. τὸν δὲ δεύτερον δι' ἀπειθείαν καὶ ἄρνησιν του νὰ ἐξυπηρετήσῃ παραρτήματα.

«Ἐνὸς ἔστε χρεία..»

Εἴμεθα πάντοτε ὑπὲρ τῆς ἀνανεώσεως τῶν δυνάμεων ἐνὸς ἡγετικοῦ ὁργάνου, ὥστε νὰ δίδεται εὐκαιρία εἰς πολλοὺς νὰ προσφέρουν τὰς δυνάμεις των εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα. Ἐν ταῦτοις ὅμως νομίζομεν, ὅτι ἐξυπηρετεῖ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ἡ παράτασις τῆς θητείας τῆς παρουσίας ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς διότι πρῶτον αὕτη δὲν ἡδυνήθη νὰ ἀναπτύξῃ τὸ πρόγραμμα τῆς δράσεώς της, καταπονηθεῖσα ἀφαντάστως ἀπὸ τὴν ἐξαντλητικὴν ἀνταρσίαν τοῦ ἐπιδόξου Δ. Χασιώτου καὶ δεύτερον αὕτη ὑπὸ τὸ παρὸν τῆς σχῆμα χειρίζεται ὑπευθύνως σοβαρὸν ζήτημα, σχετιζόμενον ἀμέσως πρὸς ὑψίστα συμφέροντα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος. Αὐτὸ πιστεύομεν νὰ τὸ κατανοήσουν οἱ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα κληρικοί.

Τιμητικὴ διάκρισις εἰς θεολόγον μας

Ὁ παρεπιδημῶν εἰς Ἀθήνας Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Βενέδικτος μετὰ τῶν ἄλλων ἐπαρασημοφόρησε καὶ τὸν ἡμέτερον Θεολόγον κ. Σταύρον Καραμήτσον—Γαμβρούλιαν μὲ χρυσοῦν μετάλλιον διὰ τὰς ὑπηρεσίας του πρὸς τὸν Πανάγιον Τάφον. Τὸν τιμηθέντα συγχαίρομεν θερμῶς.

Μνημόσυνον Διετίας

Τὴν Κυριακὴν 28)9 τοῦ ἔτ. ἐτελέσθη εἰς Ἀγίαν Παρασκευὴν Ἀθηνῶν μνημόσυνον διετίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ παλαιμάχου ἀγωνιστοῦ καὶ διατελέσαντος προέδρου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. Δημητρίου Κυριακοπούλου.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Τὴν 26 τοῦ παρόντος μηνός, ἡμέραν Κυριακὴν (π.ἡ.), πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὴν Ἀμφιάλην Πειραιῶς Ἱερός Ναός τοῦ Ἀγίου Δημητρίου.